

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἡ κατάστασις τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ Χλομουταί πολιορκουμένων ἦτο προβληματική· τὰ τρόφιμα τοῖς εἶχον λείψει παντελῶς· σφαῖρα πυροβόλου, πεσοῦσα ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς, ἀπεστέρηνεν αὐτοὺς τῆς τελευταίας τῶν ἐλπίδος—τοῦ ὕδατος. Τὰ πάντα ὅμως ὑπέμενον ἀγογγύστως· ἐλιμωττον, ἀλλὰ δὲν παρεδίδοντο.

Παρὰ τὴν μεγάλην πύλην τοῦ φρουρίου, νεκρὰ γυνή, ὀκλάδην καθήμενη ὑπὸ τὰς καυστικές τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, παρετῆρει θλιβερώς τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων τεταρτοετὲς τέκνον τῆς, μόνην παρηγορίαν ἣν κατέλιπεν αὐτῇ ὁ σύζυγός τῆς, φονευθεὶς ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ φρουρίου κατὰ τινὰ τῶν Ἀράβων ἐφοδόν, ἣν γενναίως ἀπέκρουσαν οἱ πολιορκούμενοι.

— Μάνα, ἐκάκηκα... νεράκι!... εἶπεν αἰφνης τὸ παιδίον, ἀσθενῶς σκαλεῦον τὰ χεῖλη καὶ τὴν γλῶσσάν του.

Ἡ δύστηνος μήτηρ ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἐθλίψεν αὐτὸ ἰσχυρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ προσκολλώσα τὰ ἀπεξηραμένα χεῖλη τῆς εἰς τὰ χεῖλη τοῦ μικροῦ, προσεπάθησε νὰ τῷ ἐνσταλλάξῃ τὴν δρόσον τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἀφοῦ δὲν εἶχε μίαν σταγόναν ὕδατος.

Τὸ παιδίον κατεῖχετο ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ. Περιεστράφη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς του, παρετῆρησεν αὐτὴν διὰ χαύνου βλέμματος, ἐκίνησε τὰς ὀστέωδεις τευ χεῖρας ὅπως ζητήσῃ βοήθειαν.

— Μάνα, νεράκι!... εἶπε πάλιν καὶ ἐκλίσσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ δύστηνος μήτηρ ἔρρηξε κραυγὴν ὀδύνης, ἐπλησίασεν εἰς ὅμιλον ὀπλιτῶν καὶ λαβοῦσα ἓνα τούτων ἀπὸ τοῦ βραχίονος,

— Καπετὰν Λάμπρο, νερό!... τὸ παιδί μου χάνεται! μιά σταλιά νεράκι, εἶπε περίφοβος.

Οἱ ὀπλιταὶ παρετῆρουν αὐτὴν περιέργως.

— Νερό! ποῦς θὰ μου φέρῃ νερό;... μιά σταλιά θέλω γιὰ τὸ παιδί μου· δὲν ἔχω ἄλλο... νὰ τὸ σώσω καὶ σοῦ γίνωμαι σκλάβος, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ, ἱκετευτικῶς προσβλέπουσα τὸν Λάμπρον.

Οὗτος παρετῆρησε συγκινημένος τὴν μητέρα, εἶτα τὸ τέκνον καὶ σκεφθεὶς ἐπὶ μικρόν,

— Σώπα, Κατερίνα, εἶπε μετὰ θάρρους, ἐγὼ θὰ σοῦ φέρω νερό.

✱

Τὰ πυρὰ εἶχον ἀναφθῇ ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου καὶ οἱ στρατιῶται περίξ ἐδείκνυν. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ· πυκνὰ καὶ μελανὰ νέφη, προμηνύοντα τὴν βροχὴν, ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν.

Ὁ καπετὰν Λάμπρος, τὸν ὅποιον οὐδεὶς ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην ἐκδρομὴν, λαβὼν μικρὰν ζύλινον βυτίον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια οἱ ὀρεινοὶ μεταχειρίζονται πρὸς μεταφορὰν τοῦ ὕδατος καὶ μαθὼν τὸ σύνθημα παρὰ τοῦ φύλακος, ἐξῆλθεν ἡσυχῶς τοῦ φρουρίου.

Ὁ καπετὰν Λάμπρος ἦτο ἀνδρεῖος πολεμιστής, τὸ πρωτοπαλὶήκαρο τοῦ καπετὰν Μιχαήλ. Οἱ ἐχθροὶ ἔτρεμον ἀκούοντες

τὸ ὄνομά του. Οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ τὸν ἡγάπων πάντες, διότι συνεπάθει εἰς τὰς δυστυχίας των, τοὺς παρηγόρει καὶ ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ τοὺς ὑπερασπίζῃ, καὶ διὰ τοῦ αἵματός του ἐν ἀνάγκῃ, κατὰ τῶν συντρόφων του, αἵτινες ἐνίοτε ἐξετρέποντο εἰς βιασπραγίας κατ' αὐτῶν καὶ τῶν γυναικῶν των, τὸ παραδειγμα λαμβάνοντες παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των Μιχαήλ Σισίνη.

Ὡς εἶπομεν ὁ καπετὰν Λάμπρος ἦτο γενναῖος. Ἀλλὰ δειλία τις κατέλαθεν αὐτὸν ἅμα ἐξελλόντα τοῦ φρουρίου καὶ περιαλγῶς ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτό. Ὁ Λάμπρος δὲν εἶχε γονεῖς· οὔτε κανένα συγγενῆ· ἐν αὐτῷ ὅμως ὑπῆρχεν ἡ Χρυσούλα, ὠραία νεάνις, ὁρφανὴ ὁμοίως, τὴν ὁποίαν ἡγάπα καὶ εἶχε λάβει ὡς μνηστήν του ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἀνελογίσθη τὴν τύχην τῆς, ἐὰν αὐτὸς ἐπιπτεν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐσκέφθη νὰ ἐπαναστρέψῃ ἐν τῷ φρουρίῳ. Ἀλλ' ἡ φιλοτιμία δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψεν.

— Ὁ Θεὸς ἄς βάλῃ τὸ χέρι του· εἰσέθιρσε.

Καὶ ἤρχισε νὰ κατέρχεται τὸ βουνόν· ἀλλὰ μόνις προχωρήσας ὀλίγον ἔστη καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ αἰδαρίου του. Σκια τῆς, ἐγερθεῖσα ὀπισθεν λιθίνου τινὸς σωροῦ, προῦχώρησε πρὸς αὐτόν.

— Στάσου, ποῖος εἶσαι; ἠρώτησε σιγῇ ὁ Λάμπρος.

— Εἰγώ, καπετάνιε μου· ἀπήντησε γυναικεῖα φωνή.

Τοῦ Λάμπρου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη εὐθύς, μειδίαμα δὲ γλυκὺ διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Τί θες; ἐδῶ, Χρυσούλα; ἠρώτησε μετὸν τρυφερότητος.

— Καπετάνιε μου, μὴν πᾶς ἐς τὸ πηγάδι.

— Γιατί;

— Τῶχουν πιασμένο τὰ σκυλιὰ· οὔτε φύλλος δὲν ἔμπορεῖ νὰ περάσῃ, δίχως ν' ἀκουστῇ.

— Μὴ φοβάσαι, Χρυσούλα· ἐμένα δὲ θὰ μ' ἀκούσουν... Ἐπειτα τί; θες ν' ἀφήσω νὰ πεθάνῃ τὸ παιδί τῆς φτωχῆς; Μοῦ βρέθηκε μιά φορὰ κ' ἐμένα... Ἐρεῖς, σὺν σκότῳ τὸν ἀγᾶ· μ' ἔφεραν οἱ λιπάδες κατὰ πόδι. Μιά νυχτιὰ μ' ἐπιασε βροχὴ διαβολεμένη· ἔς τὰ Λεχαινὰ δὲν μπόρηγα νὰ περάσω κ' ἐμπῆκα ἔς τὸ μύλο τῆς—τότε ἐζήγε κ' ὁ ἄνδρας τῆς φτωχῆς.— Δὲν ἐπρόφτασα νὰ πάρω τὸ πρωτούπνι κ' ἀκούω χτύπους δυνατοὺς ἔς τὴν πόρτα.

— Ἀτήκου νὰ φύγῃς, μοῦ λέει ἡ Κατερίνα· σὲ μυριστήκαν τὰ σκυλιὰ καὶ θὰ σὲ πιάσουν.— Ἀχ! σὰς πῆρα ἔς τὸ λαιμό μου, φτωχοῖ! τῆς λέω ἐγώ.— Δὲν πειράζει, ἀνιτε ἔς τὸ καλὸ, μοῦ λέει...

Ἠδῆσεν ἀπὸ τὸ παραθύρι ἔς τὸν κῆπο, μέσ' ἔς τὴν ὥρα ποῦ μῆπχαν ἔς τὸ μύλο οἱ λιπάδες... Ἐτραβήξαν τὰ πολλὰ τοὺς κακὰ, οἱ ἄμοιροι· τὸ μύλο τὸν ἐκαψάν· εἶδαν κ' ἐπαθάν γιὰ μένα... τόρα εἶνε καιρὸς νὰ τὸ ζεπληρώσω κ' ἐγώ... Γύρισε ἔς τὸ κάστρο ἐσύ, προσέθηκεν εἶτα μελιχίως.

— Ὁχι, καπετάνιε μ' δὲν ἀφίνω· σὰν θὰ πᾶς θὰ ῥθῶ μαζὶ σου κ' ἐγώ.

— Ἐσύ! τί θὰ κάμῃς ἐσύ;!

— Ὅ, τι παθεῖς νὰ παθῶ· τί θὰ κάμω μοναχὴ μου ἐδῶ;

— Γύρισε ἔς τὸ κάστρο, Χρυσούλα· ἐπεί μείνεν ὁ Λάμπρος· θὰ μᾶς νοιώσουν καὶ δὲ θὰ ξεφύγουμε.

— Διὲς ἐδῶ· εἶπεν ἡ νεάνις, δεικνύουσα κρηπετὸν δίκρανον· θὰ ἡμαστε δύο.— τί θαρρεῖς;...

Ὁ καπετὰν Λάμπρος, μὴ δυνηθεὶς νὰ πείσῃ τὴν νεάνιδα νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν τῷ φρουρίῳ, προῦχώρησε μετ' αὐτῆς πρὸς τὴν μακρὴν ζώνην τῶν Ἀράβων, οἵτινες κατεσκήνουν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ.

Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει. Αἱ πυραὶ τοῦ στρατοπέδου εἶχον ἡμισβεσθῇ, πέριξ δὲ στρατιῶται τινὲς ἔρρεγγον· ἄλλοι συνωμίζουν μετὰ τῶν σκοπῶν.

Οἱ δύο τολμηροὶ νέοι πότε ἰστάμενοι, πότε κρυπτόμενοι ὀπισθεν μεγάλων πετρῶν, πότε τρέχοντες, ὡς λαγωοί, διήλθον τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστάθμευον οἱ ἵπποι καὶ ἀβλαβεῖς ἐφθασαν πλησίον τοῦ φρέατος.

✱

Μετὰ μικρόν ὁ καπετὰν Λάμπρος μετὰ τῆς Χρυσούλας, φερούσης ἐπ' ὤμου πλητῆρες τὸ βυτίον, διήρχοντο πάλιν, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ, τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐν μέσῳ τοῦ σκοτεινοῦ ὄγκου τοῦ στρατοπέδου καὶ πλησίον τοῦ Λάμπρου ὑψοῦτο, ὡς φωτεινὸς φάρος ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, ἡ σκηνὴ τοῦ Χαλὶλ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ἔλαμπεν ἡ ἡμισέλιος. Ὁ Λάμπρος ἰδὼν τὴν σκηνὴν ἀπροφύλακτον, τολμηρὰν καὶ παράβουλον συνέλαβεν ἰδέαν, ἣν πολλὰκις ἡ γενναϊότης ὑπηγόρευεν εἰς διαφόρους τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μαχητὰς τῆς ὁποίας ὅμως τὸ τέλος ἀπέβη πρὸς ὄλεθρον αὐτῶν. Λησμονῶν τὴν δύστηνον μητέρα, ἥτις ἀνέμενεν αὐτόν, ὡς τὸν σωτήρα ἀγγελοῦ τοῦ τέκνου τῆς, τὸ δυσχερὲς τοῦ ἔργου καὶ τὴν πολὺ τιμὴν εἰς αὐτὸν ζῶν τῆς συντρόφου του, ἐν τῷ ζήλῳ αὐτοῦ ἐσκέφθη δι' ἐνὸς πραξικοπήματος ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς συμπατριώτας του τῶν δεινῶν τῆς πολιτορκίας, φονεῶν τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀπίστων.

— Ἄμκ σκοτωθῇ ἐκεῖνος, παύουν πιά τὰ βάσανά μας· διελογίσθη.

Καὶ ὀπισθοχωρήσας αἰφνης ἀνέσπασε τὸ ξίφος καὶ ἐπληξεν ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸν σκοπὸν, ὅστις ὑπνωττεν ὄρθριος πρὸ τῆς σκηνῆς.

[*Ἐπειτα τὸ τέλος].

A. Δ. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΕ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Μαρτίαν Ε. Ἀθῆναι. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς· εὐφραίσταται, ἀλλ' αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιτρέπουσιν ἀνακαινίσαι· ἀργότερον ἴσως.—κ. Π. Α. Β. Λεβαδεῖαν. Θὰ προτιμησῶμεν ἔτερον.—κ. Κ. Α. Αἴγιον. Τὴν αἰτίαν σας, μὴ συνοδευθεῖσαν μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, δὲν ἐλάβομεν· δι' ὅφιν.—κ. Π. Α. Αἴγιον. Ἐλήφθη Α' ἔτους, εὐχαριστοῦμεν· φροντίσατε καὶ διὰ τὸ Β'.—κ. Α. Α. Σπάρτην. Δ. Α. καὶ Α. Ε. Ι. Κεφαλληνίαν, Ν. Ι. Ν. Λεβαδεῖαν, Π. Κ. Δ. Ἰθάκην, Δ. Τ. Τήνον, Α. Ι. Β. Σύρον, ἐλήφθησαν· βεβλῖα ἀπεστάλησαν.—Θ. Γ. Α. Τούτσα. Ἀπεστάλη Γ' τ. «Β», ἀρεῖλετε δρ. 5. 80.—κ. Α. Μ. Φιλιατρὶ. Καλλιτέρον ἀπ' εὐθείας.—κ. Ν. Ξ. Φ. Κωνσταντίν. Καλλιτέρον· ἐπιστ. ἐδόθη.—κ. Α. Π. Πάτρας καὶ κ. Κ. Δ. Κ. Λεχαινὰ ἐστάλησαν.—κ. Ε. Δ. Β. Ἀθῆναι. Ἀκατάλληλον, ἀτυχῶς.—κ. Π. Ε. Μ. Κερδραμίλλην. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.